

Sygn. akt: XVI GC 760/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Cezary Skwara

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. B. i E. B.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o zapłatę

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie;
2. nie obciążać powodów A. B. i E. B. kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

SSO Cezary Skwara

UZASADNIENIE

Powodowie wnieśli pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W..

Na rozprawie w dniu 12 marca 2015 r. powodowie cofnęli w całości przedmiotowe powództwo.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Mając na uwadze, iż powodowie cofnęli wniesiony pozew – postępowanie w sprawie należało umorzyć stosownie do art. 355 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w pkt 1 postanowienia.

Podstawą rozstrzygnięcia w pkt 2 postanowienia jest art. 102 k.p.c. Zgodnie z wymienionym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W niniejszej sprawie należy wskazać, że stroną przegrywającą sprawę są powodowie. Jak przyjmuje się bowiem w doktrynie i orzecznictwie zasadniczo w przypadku cofnięcia pozwu za stronę przegrywającą sprawę uznaje się powoda, stąd też m.in. szczególne uregulowane art. 203 k.p.c., w myśl którego pozwany w przypadku cofnięcia pozwu może złożyć wniosek o przyznanie kosztów postępowania. Przegrywającym sprawę jest bowiem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione, bądź pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna. Jednakże stosownie do treści art. 102 k.p.c. w „wypadkach szczególnie uzasadnionych” Sąd może odstąpić od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami postępowania. Wymieniony przepis ustanawia zasadę słuszności będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i jest rozwiązaniem szczególnym wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Ustawodawca pozostawił zatem sądom pewną swobodę w zasądzeniu zwrotu kosztów procesu, gdy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik postępowania opisanej

w art. 98 k.p.c., sprzeciwiają się względy słuszności np. w przypadku nieuwzględnienia roszczenia z powodu prekluzji (por. wyr. SN z 05.12.1967 r., III PRN 78/67), wygórowania żądania o zadośćuczynienie, którego określenie zależy od oceny sądu a powodowie są subiektywnie przekonani o jego zasadności (por. post. SN z 09.10.1967 r. I CR 81/67), wyjątkowo ciężkiej sytuacji strony przegrywającej (por. wyr. SN z 17.11.1972 r. I PR 423/72), oddalenia roszczeń powoda na podstawie art. 5 KC czy istotnej zmiany linii orzeczniczej.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególny przypadek przemawiający za nieobciążeniem strony powodowej kosztami postępowania mimo przegrania przez nią sprawy. Należy zauważyć, że powodowie wnosząc przedmiotowy pozew byli przekonani o absolutnej słuszności swego roszczenia, a przekonanie to umacnianie było nawet przez samego pozwanego. Rzeczą powszechnie wiadomą bowiem jest, że pozwany w wystąpieniach medialnych utwierdzał powodów, jak i inne podmioty posiadające nieruchomości w obszarze ograniczonego użytkowania, w tym, iż przysługuje im roszczenie o odszkodowanie w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania. Pozwany przyznawał niejako, iż takie roszczenia są jak najbardziej uzasadnione, a powodom należy się odszkodowanie, którego wysokość zostanie ustalona w postępowaniu sądowym. Przykładem jest chociażby informacja znajdująca się na stronie internetowej strony pozwanej o tym, że oprócz finansowania wykonywania izolacji akustycznych mieszkańcy (...) mogą także domagać się wypłaty odszkodowań z tytułu utraty wartości nieruchomości spowodowanej hałasem lub wykupu swoich nieruchomości. Również wiele innych publikacji prasowych czy medialnych utwierdzały osoby posiadające nieruchomości w (...) o zasadności przysługujących im roszczeń i konieczności kierowania pozwów do sądów powszechnych. W odczuciu opinii publicznej przysługiwanie przedmiotowych roszczeń nie budziło wątpliwości, a skierowanie sprawy na drogę sądową przedstawiane było niejako jako jedynie „formalność”, której należało dopełnić chcąc uzyskać należne i jak najbardziej słuszne odszkodowanie.

Wobec powyższego uznać należy, że zachodzi „szczególnie uzasadniony wypadek” do nieobciążania strony powodowej kosztami postępowania. Sąd uznał bowiem, że okoliczności związane zarówno z różną linią orzeczniczą, wątpliwościami co do stanu prawnego, jak i samą postawą pozwanego nie mogą obciążać strony powodowej, gdyż godziłoby to w społeczne poczucie sprawiedliwości. Stanowisko takie zajął też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 1979 r., (III PR 78/79, OSP 1980, z. 11, poz. 196,), gdzie jednoznacznie stwierdzono, że okoliczność, że powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego roszczenia, które jednak ze względu na upływ terminu nie może być przez niego dochodzone na drodze sądowej uzasadnia zastosowanie art. 102 k.p.c.

SSO Cezary Skwara

ZARZĄDZENIE

(...)